

Piata veľkonočná nedeľa C

Jn 13, 1 – 33a, 34-35

15. mája 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Veľkonočné obdobie sa posunulo do svojej druhej časti. Naša pozornosť sa už sústreďuje viac na cirkev, ktorá Ježišovo posolstvo, Ježiša zmŕtvychvstalého nesie ďalej. Najprv apoštoli, potom osobitne Pavol z Tarzu, ktorý pôvodne nepatril medzi apoštolov a z prenasledovateľa Ježišových učeníkov sa stal jeho horlivým hlásateľom. Po Pavlovi mnohí duchovní pastieri, ale aj tí kresťania, ktorí si Ježišovu vec osvojili, niesli ju ďalej. Až sa z kresťanstva stala postupne doktrína, ktorá prenikla myslenie kresťanského západu, jeho kultúru. Často prišlo až k neblahému spojeniu trónu a oltára.

Dnes sa zmenili reálie nášho života. Kultúra, ktorú sme po stáročia aj my kresťania vytvárali, už nie je postavená na zvykovom kresťanstve. Mnohí kresťania to pokladajú za akýsi útok na naše základy. Ježiš nám ale nesľúbil raj na zemi, nežiadal od nás, aby sme božie kráľovstvo vybudovali na zemi na spôsob teokracie, v ktorej rozhodujúce slovo bude mať Boh a jeho prikázania, prepísané do svetských zákonov. Namiesto toho povedal, že máme byť soľou zeme - niečím, čo vo svojej podstate nie je ani viditeľné, čo sa premieňa v pokrm, zvnútra dáva pokrmu novú kvalitu, novú chuť. Mohli by sme povedať, že kresťanstvo chce prinášať nového ducha, ale bohužiaľ už aj ducha si dnes už často predstavujeme ako niečo statické, vopred dané a vyjadriteľné našou rečou. Dnešné čítania nás možno chcú práve oslobodiť od toho, čo je popisateľné, vyjadriteľné popisnou rečou.

Ježiš nám v evanjeliu zanecháva svoj odkaz, skoncentrovaný do výzvy k láske. Je príznačné, že aj evanjelista si pritom pomohol slovom prikázanie. Prikázanie ale – na rozdiel od ducha – je niečo, čo sa dá vypovedať, sformulovať do slov, do reči. Pri láske, ako ju Ježiš chápe, sa jedná o niečo viac, ako len o slovnú výzvu. Láska je bytostný vzťah, vpísaný do našich životov. Na lásku už nepotrebujeme slovo prikázanie. Bolo by napr. nezmyselné prikazovať rodičom, že majú milovať svoje deti.

Z toho vyplýva, že Ježiš od nás vyžaduje premenu - nový spôsob života, nový spôsob myslenia a konania. Tak, aby sme druhých nevnímali ako tých, ktorí sú nám celkom cudzí, ľahostajní. Naopak – druhí sú skôr vpísaní do našich životov. To samozrejme nie je ľahké, nie je to bez bolesti. A vyžaduje to zároveň stálu ochotu k premene, k novému. Pretože druhí sa stávajú neustálou výzvou pre nás samotných, pre náš život. Ježiš svoju reč o láske spečatil svojim životom. Jeho reč o láske sa stala najsilnejšou tam, kde už nerozprával, kde namiesto toho na kríži hovorili jeho rany. A ak to boli ešte slová tak to bol už len jeho výkrik Žízni, či Otče odpusť im, lebo nevedia čo robia.

Veľká noc nám pripomína Ježišove rany. Tie sa stali Ježišovou výzvou k láske vygravírovanou do jeho tela. To, že táto výzva nie je ľahká, nie je jednoduchá, o tom svedčí aj apoštol Pavol vo svojom známom chválospeve na lásku z Prvého listu Korinťanom. Hovorí, že láska nie je sebecká, dotieravá, domýšľavá, nezávidí, nezmyšľá zle, nerozčuľuje sa, vie všetko zniesť. Tu cítime, že sa jedná o niečo, čo nikdy celkom neobsiahneme, do čoho musíme vždy nanovo každý deň dorastať. Je to niečo, čo sa potom každým dňom čoraz viac – a niekedy aj bolestivo - vpisuje do tela nášho života. Čo je ale mocnejšie ako akékoľvek tetovanie.

Zároveň treba povedať, že táto premena života, ku ktorej nás Kristus vyzýva, je tou najkrajšou úlohou, ktorou aj my môžeme pomôcť dnešnému svetu. Je to premena, ktorá sa nedá uskutočniť politicky a už vôbec nie vojensky. Autor knihy Zjavenia o nej hovorí ako o nových nebesiach a novej zemi - sfére, ktorá ale premieňa všetko – až po sféru tých, čo nás už predišli, čo sú už v nebi – sféru zomrelých. Jedná sa o premenu, ktorá zotrie z našich očí každú slzu. (a keď tej slze sa nevyhneme).

PodĎakujeme Ježišovi za túto jeho výzvu, ktorú pred nás postavil a snažme sa za ňou kráčať.

Viliam Arbet